

Otcova pravidla, otcovy hry, otcův svět.

A protože nám v žilách koluje jeho krev, patří tento svět i nám.

„Hodně štěstí, spratku,“ ucedím k bratrovi a láskyplně mu stisknu zátylek.

Viktor se na mě zadívá. Jantarové oči se mu miho-tají očekáváním. V osmnácti letech co nevidět vstoupí do Her V. Je silný. Inteligentní. Bystrý hráč. Můj bratr tyhle hry vyhraje a ještě více posílí moc naší rodiny v Kazani.

Muži z rodu Vasiljevových neprohrávají.

„Štěstí je pro slabochy,“ prohlásí s šibalským úsměvem v mladém obličejí. „Pro lenochy, kteří nechtějí jít za tím, po čem touží.“ Navzdory hravosti v jeho hlasu si nemůžu nevšimnout, že mluví jako náš otec.

Arogance je rysem naší rodiny, sluší však jen staršímu člověku, jenž už zažil všechno.

U chlapce, který se sotva proměnil v muže, je arogance bláhová.

Sice je to můj mladší bratr, ale jsem pro něj tá-tou pravděpodobně víc než náš vlastní otec. Nejradši bych Vika popadl za ramena a pořádně jím zatřásl. Potřebuje dávku reality. V našem světě číhají zmi-je na zlatá vejce, která jsme vlastní pílí vytvořili.

„Zůstaň naživu,“ poradím mu a zakroutím při tom hlavou. „Nenafukuj se tolik a nemysli jen na to, jak zničit vše, co se ti plíží za zády, jinak přehlédneš to, co máš přímo před sebou. Musíš mít oči všude – uvnitř i vně arény.“ Zvednu dýku, již mi daroval otec. „Na. Budeš ji potřebovat.“

Převezme si ode mě dýku a prohlédne si znak vy-leptaný do ostří. Znak naší rodiny. Imperiální dvou-hlavý orel. Až Viktor vyhraje Hry V, přibude orlovi další hlava.

Mocní.

Neochvějní.

Brutální.

Trojice mužů upevní budoucnost naší rodiny a po-vládne neovladatelnému světu tím, že proti němu po-užije jeho chtíč a rozmařilost. V tomhle pomyslném království nejsou žádní skuteční králové ani poddaní. Tenhle svět stvořil můj otec a mají mu vládnout jeho synové.

Muži z rodu Vasiljevových těžší z nejhlubších a nej-temnějších lidských tužeb. Ukájíme chtíč světa tím, že při Hrách V dáváme lidem prostor na hraní. Vším, co děláme, v nich podněcujeme temnotu. Předklá-dáme jim to jako injekci plnou heroinu připravenou na vpíchnutí. Stačí stisknout píst.

Viktor mi pokývne. Ohnivě oči mu hoří odhodlá-ním. Jeho arogance ustoupí adrenalinu, jenž ho žene vpřed, a chlapecký výraz v jeho tváři se promění v za-mračení podobné otcovu.

Vyhraje.

Vytrénoval jsem ho stejně, jako mě vytrénoval náš otec.

Je divoký. Smrtící. Brutální. Vychytralý.

Musí vyhrát.

Přemýšlíme mnoho, mnoho, přemnoho tahů dopředu.

Tak to Vasiljevové dělají.

„Vítejte na Hrách V,“ ozve se z reproduktorů mode-rátorův hlas.

Na opačné straně dveří zaburácí řev diváků, kteří obsadili tribuny arény do posledního místa. V žilách mi bouří adrenalin.

Za dvacet čtyři hodin bude tatáž aréna zalitá krví, posetá mrtvolami a páchnout sexem.

Přežij, bratře.